

Arnhem, 25 september 2022,

Lieve Dagen van het Kleine Afscheid,

Ik fietste op de Steenstraat langs de ijssalon
en wist dat het niet lang meer zou duren
voor de eigenaars naar Italië zouden vertrekken
om onze twee regenseizoenen daar door te brengen.

Het was nu al geen weer voor ijsjes meer.

Toch werd ik overmeesterd door een hopeloos verlangen de zomer vast te houden,
kocht ik een hoorntje en genoot ik van twee bolletjes stracciatella
die ik voor het beslagen raam met uitzicht op paraplu's en regenponcho's oplikte.

Elke lik een klein afscheid.

Ook zat ik deze week, vrees ik,
voor het laatst zonder jas op een terras,
schiep ik 's ochtends in pantoffels in plaats van in mijn flipflops,
en mis ik het licht elke avond ietsje eerder.

Ja, dit zijn de dagen van het kleine afscheid.

Maar elk klein afscheid, zeggen ze,
is tegelijkertijd een klein welkom.

Dus hallo lampionplant,
kastanjeknutselwerk
en drakenpantoffels.

Hallo herfstappeltjes,
wilde paddenstoelenstoofpot
en truffelpepernoot.

Ja. En dat is ook allemaal leuk en aardig
maar ik ben er nog niet echt aan toe.

Ik stond met het laatste hapje van het hoorntje in mijn hand,
deed pogingen mezelf van de nabije toekomst te overtuigen,
terwijl het nieuwe seizoen door het oude kierende,
de tijd nog twijfelde tussen waterkou en stracciatella
en net als ik schipperde tussen afscheid en welkom.

Zo raakte ik in die ijssalon in de motregen
per ongeluk in een metafoor verzeild
die groter was dan ik kon of wilde overzien.

Het was me allemaal veel te herfstig.

Snel bestelde ik nog een ijsje,
groene-appeltjes-smaak,
en stelde zo het najaar even uit.